

Som titeln antyder, en dröm

En Bukowski dröm.

Det va en vacker morgon. Smoggen låg som ett lock över staden. Man hade gjort ett par snedsteg här i livet. De första va att träffa Joey. Det andra var att gifta sig med Marie. Tredje va att flytta till samma kvarter i Boston som Joey, och mot bättre vetande börjat jobba på samma arbetsplats. Nu satt man här och orkade inget annat än att dricka. Drog handen genom skägget, fingrarna, tort och skrovlig. Joey hade förstört ens liv på arbetstid å fritid, och Marie... Hon sabbade det resterande. Joey va en psykopat, som drack för mycket, slogs för mycket, knullade runt för mycket. Kunde inte för mitt liv förstå varför man hängt så mycket med Joey?

Och Marie. Hennes sinnessjukdom va mörkare å djupare än Joeys. Hon kunde aldrig älska. Hon kunde säga att hon älskade en, bara för att ta tillbaka det, och göra så man blev förbannad på henne. Hon spelade ett högt spel, å brydde sig inte om konsekvenser, och hade minne guldfisk, så hon kunde aldrig ställas till svars för hennes sinnessjuka beteende... Men hon hade en fin kropp. Och hon visste hur man använde den där satans jävla kroppen. Det blev hennes undergången, och min. Joey lade beslag på henne. Och hon va otrogen konstant men aldrig på detta sättet. Han sög i sig henne... det hon hade skyddat från världen, från mig. Han drack henne tills hon va slut. Sedan slutade han se henne. Någonstans så gör det ont i mig för jag insåg att det va där hon dog. Hon va liksom inte stark nog för att vara en människa i denna världen, de va därför hon var som hon va. Joey bara tuffade på. Hon blev hysterisk Marie. Bara låg och grätt hela nätterna och varje gång man tog på henne så reagerade hon som om det vore gift, eller att det stack henne. Tillslut slutade jag åka hem. Jag satte mig på barer och drack och drack och drack. Ville inte komma hem till det. Ville inte se hur sjuk han gjort henne. Kanske va jag avundsjuk? Hon liksom bara stirrade rakt igenom en, som om man vore luft. Helt plötsligt kunde hon börjar gråta hysteriskt bara för att tvärt sluta.

Jag tog in på billiga hotell. Förlorade mig själv i billiga kvinnor. Jag ville hata henne, men det gick inte. Jag började komma sent till jobbet. Bakfull. Onykter, Joey brydde sig inte. En dag frågade han om han fick hänga med? Hajar ni... va fan skulle jag säga? Så han hängde med. Det jobbiga va att han va riktigt trevlig att hänga med. Jag började glömma bort Marie. Joey bjöd på drinkar. Brukade lägga armen om mig och blinka med ena ögat innan han svepte sig en jävel. Jag fattade med en gång vad de va med Joey som gjorde att hon nappade så hårt. Han va en större än livet person, å jag ville hata honom men det gick inte. Det hände alltid något i hans närvaro. Man skrattade alltid när han berättade om sina upptåg. Skrattade å kände sig som ett barn. Å så höll det på. I gott och väl en månad. Sen en dag. Hade fruktansvärd baksmälla. Jag liksom bara låg och andades... Kunde inte göra annat. Stirrade upp på takfläkten som gungade olycksbådande. Det knackade på dörren...

"Gå iväg!"

"Det är polisen"

"Fan! Vänta lite..."

"Sir , öppna..."

"Jag sa att jag kommer vänta lite jag ska bara..." Jag vet inte vad jag letade efter? Något som insköt tron på att jag kunde ta mig fram till dörren. Hittade ett par använda kalsonger. Satte dem på huvudet. Såja, nu kändes de bättre. Jag öppnade. De tittade på mig, sedan på huvudet. Och deras ansikten blev allvarliga.

"Bukowski?"

"Ja!"

"Gift med Marie Bukowski?"

"Yes, konstapeln... hurså..."

"Vi måste tyvärr meddela att hon är död, tog sitt liv för en vecka sedan..." deras röster blev svagare och svagare. Jag började kallsvettas. Jag ville spy men inte framför dem så jag höll igen. Höll igen och det kom ut som svett istället. Fullständigt pissade ur mig. Jag bara stod där tom tills de slutat låta ifrån deras munnar. Och dem gått. Fick ett visitkort in stucket i handen. Bårhuset hon låg på. Jag gick ner till första bästa bar och började dricka. Sedan åkte jag till bårhuset. Japp det va hon. Jag kände mig ledsen för hennes skull.

Klappade henne över pannan. Den va kall och liksom lite slemmig. Sedan tog jag med hennes tillhörigheter, kläder, skor, nycklar. Läste upp mitt hus för första gången på länge och gick in. Gick med tunga steg upp till övervåningen, sedan vikit av mot sovrummet. Först stirrat på sängen ifrån tröskeln. Sedan gått in och satt mig på sängen. Klappat hennes sida. Jag vet inte varför jag gjorde så? Så jag slutade och gick ner till köket. Drog fram en flaska whisky å började dricka igen. Joey ringde. Blev lite nervös när jag sa vart jag va. Men lovade att han skulle komma över. Så nu sitter jag här och dricker och väntar. Försöker komma på vad jag ska göra när Joey är här... För jag vet inte längre. Vet ingenting...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Alexander Gustafsson med Poeter.se id #27108 innehar upphovsrätten